

ved Sættaten, som har afgivet det historiske Grundlag for det Princip, som er gjennemført i denne Lov; men jeg troer vistnok, saavidt som jeg kan skjønne, at man derved er kommen ind paa en Vej, der neppe burde følges, eller, ifald det blev absolut nødvendigt nu at følge den, at man da idetmindste tog under fornyet Overveielse samtlige Lønningsreglementer saavel for Landetaten som for Søetaten, for at man ikke skulde komme til liges frem at begaae Uret mod flere af de i denne Lov omhandlede Personer. Jeg vil nemlig bede det ærede Thing betænke, at uagtet her kun er Tale om at ansætte en Pension til 80, 70 eller 60 Rbd., saa maa man dog ikke lade sig forlede til at antage, at her er Tale om en lille Sum for hver Enkelt af de Paagjældende; thi Ordet „en lille Sum“ er jo meget relativt; for en Underofficer, der med svækket Helbred og med en stor Familie skal gaae af med Pension, der bliver Forskjellen mellem 70 Rbd. Pension og 60 Rbd. Pension en meget stor Sum. Men, selv om man nu ved nærmere Undersøgelse af denne Sag skulde finde en Klasseinddeling, som befandtes at være billig og nogenlunde hensigtsvarende, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at en Pensionsansættelse, der saa nøie knytter sig til de for Diez bliffet fast ansatte Lønninger for Underklasserne, er meget precair, fordi muligtvis den nye Armeeargamentation, som jo ventes med det Allerførste, let kan bevirke Forandring i hele Lønningsreglementet; naar man altsaa ikke i en saadan Pensionslov gjør sig uafhængig af Lønningsregulativet, idet man ansætter Pensionen til visse Procent af Indtægten, vil en saadan Lov muligens kun blive af meget kort Varighed. Tænkte man sig nu endvidere, at der i det nye Lønningsreglement indførtes det Princip, som flere Gange har været paa Bane, nemlig at give Alderstillæg saaledes, at en Mand forblev i den samme Charge, fordi man der havde fortrinligt Brug for hans Evner og den specielle Dygtighed, hvoraf han var i Besiddelse, men at man da, istedetfor at lade ham rykke op i en højere Charge, gav ham, naar han havde tjent visse Aar, et Alderstillæg, saa troer jeg, at man vil indrømme, at det Princip, som her er opstillet, ifølge hvil-

ket den, som er i en vis Charge, skal henhøre til en vis Pensionsklasse, i mange Tilfælde vilde kunne føre til store Anomalier.

Fønger: Jeg maa beklage, at jeg i denne Sag er kommen til at tage Ordet, forinden nogen af de ærede Ministre har udtalt sig, idet der vistnok fra deres Side maae forventes Udtalelser, som maassée ville gjøre adskillige af de Dittringer, jeg her skal fremkomme med, overskødige. Jeg troer nemlig, at der i den Stilling, hvori denne Sag er kommen, maa være en særdeles Anledning til at udtale sig angaaende de Aarsager, som have bevirket, at man er fravegen de Grundsætninger, som vare gjorte gjældende ved det Lovudkast, Folkethinget ifjor vedtog, men som ikke blev til Lov, fordi Sagen ikke blev fremmet hurtigt nok i det andet Thing. Der er nu, mine Herrer! forelagt os et Lovudkast, som er kommet temmelig seent til os i denne Session, et Lovudkast, der er bygget paa et Princip, som i meget høi Grad afviger fra det, vi i Ifjor bleve enige om at ansee for det rette. Det er vel ledtaget af meget udførlige og omhyggeligt udarbejdede Motiver, men som meget kort berøre netop det Hovedpunkt, som maa ansees for at være af særdeles stor Bigtighed. Jeg troer derfor, at det maa ansees for at være passende, at vi anstille en Sammenligning mellem de Grundsætninger, som ifjor bleve lagte til Grund for det af os vedtagne Lovudkast, og de Grundsætninger, som man nu i Aar foreslaaer os at lægge til Grund. Der er i de trykte Motiver korteligt fremhævet to Hovedhensyn, som man har villet gjøre gjældende mod de af Folkethinget vedtagne Grundsætninger; det ene Hensyn er det, at Folkethinget havde vedtaget, at der skulde gives Erstatning til Invaliderne, men at Erstatning er Noget, som ikke kan gives for det Tab, Invaliderne have lidt. Naar dette stiges ganske i sin Almindelighed, saa er det naturligtvis Noget, som maa være indlysende for Enhver, at man ikke kan erstatte Noget af hans Lemmer med Penge, men at den eneste fuldstændige Erstatning, naar man tager det reent bogstaveligt, vilde være at give ham hans Lemmer igjen. Men, naar man derimod tager Hensyn til, hvad der ellers i almindelig Tale